

O DEJVIDU FOSTERU VOLASU

Beskonačnost. To je predmet Volasove knjige o matematici, filozofiji i istoriji jednog neizmernog, divnog i apstraktnog koncepta. U knjizi se pominju Zenonova dihotomija i Goldbahova hipoteza, Hausdorfov princip maksimalnosti. Njom provejava i protivteža Dejvove tužaljke: *važi onda i svojevrsni i bez zezanja i i slično.*

Njegovo delo, svugde, teži da pomiri teško i vrednosno s nivoom izražavanja koji je mladalački, neizveštačen i često duhovit, obeležen povremeno kratkim začudnim rečenicama koje umeju da odlutaju s puta.

„Njena fotografija mi je gorkog ukusa.“

„Gotovo talmudski samosvestan.“

„Mala, malecka ključaonica njegovog bića.“

Vitalnost opstaje, zatečena životnost pred licem složene ljudskosti kakvu nalazimo u njegovoj prozi, gubitak i teskoba, pomračenje uma, sumnja u sebe. Ima rečenica koje ispaljuju energetske zrake u sedam pravaca. Ima priča koje prate sve snažniji osećaj izolacije lika.

„Sve i više.“ To je naslov njegove knjige o beskonačnosti. Takođe bi mogao biti i opis romana *Beskrajna lakrdija*, njegove smrtno ozbiljne smejurije o ljudskoj zavisnosti. Možemo da zamislimo njegovu književnu prozu i eseje kao fragmente svitaka daleke budućnosti. Već znamo to delo kao aktuelne vesti – pisac ka čitaocima – intimno, opsesivno. On nije kanalisao svoje talente u uže kalupe. Želeo je da bude jednak neizmernom, brbljivom, nekontrolisanom zahvatu savremene kulture.

Danas ga vidimo kao hrabrog pisca koji se borio protiv sile što je želela od njega da se sam sebe otarasi. Nakon mnogo godina, i dalje ćemo osećati jezu koja je propratila vest o njegovoj smrti. Jedna od njegovih nedavnih priča završava se konačnošću ove polurečenice: *Nijednu reč više.*

Ali uvek postoji još jedna reč. Uvek postoji još jedan čitalac koji će regenerisati te reči. Te reči neće prestati da nadolaze. Mladost i gubitak. To je Dejvov glas, američki.

(S engleskog preveo **Igor Cvijanović**)